

Foredrag fra 3. 10, 1958, Springe

"... i dag skriver vi den 3. oktober 1958."

Henvisning:

Dette er en originaltro afskrift af Bruno Grönings foredrag, som han den 3.10.1958 i Springe har optaget på lydbånd.

For at sikre kildens ægthed, er der bevidst givet afkald på sproglige og grammatiske korrekturer i teksten.

De små tal, som står foran de enkelte afsnit, henviser til de tilsvarende lydspor på foredrags-cd'en, og hjælper dermed til lettere at finde det pågældende sted.

Andre foredrag af Bruno Gröning med hans originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles under følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Forbemærkning til klangkvaliteten

Fra Bruno Gröning Stiftung bliver der udelukkende offentliggjort historisk originale lydbånd, som af Bruno Gröning personligt blev indtalt, mens han levede her. Disse båndes lyd kvalitet er derfor meget forskellige, afhængig af hvert foredrag.

For at opnå en uforstyrret lytteoplevelse, som er fri for forstyrrende lyde, blev der i et professionelt lydstudie per computer gennemført en omstændelig forbedring af lyden med den mest moderne software.

Foredrag fra 3.10.1958, Springe

"... i dag skriver vi den 3. oktober 1958."

1

Bruno Gröning: Nå, kære venner, i dag skriver vi den 3. oktober 1958. Og vi befinder os her i vor ven Hermann Kastorfs hus, der jo virkelig er vores vært, det vil sige, er vores vært her. Vores virkelige vært på denne jord er jo Gud, og det er hans jord, og det er hans rige. Og vi har at rette os efter vores vært, ligesom vi også på tilsvarende måde skal forholde os her, idet vi også her viser os taknemmelige overfor vores vært.

Og De, kære venner, har forholdt Dem så roligt her. Man kunne sige: Ja, er der overhovedet mennesker derinde? Er der overhovedet en derinde? Ja, sådan opfører man sig som gæst, og det er rigtigt, hvad jeg siger Dem alle hjertelig tak for. Men sådan skulle vi også i al almindelighed være, i hele det jordiske liv. For Gud er vores største vært her. Og sådan skal vi altid forholde os hele livet, roligt og sagligt. Og at mennesket er eftertænksomt, frem for alt, at han sig, dvs. kalder sig selv til eftertanke, at han endog tvinger sig selv til eftertanke, at han kommer til selvransagelse, så han ved, hvem han er, og hvorfor han er her.

Nå, også i dag er jeg her, som altid, kun gæst. Jeg er gæst blandt gæster. I dag er vi virkelig uforstyrrede. Og vi har også venner her, for hvem vejen hertil ikke har været

for lang, som ikke har skyet vejen. Vores ven Kastorf sagde allerede tidligere, at vores ven Zieger endog fra Berlin, og her – må jeg få Deres navn?

Kvinde 1: Hoppa.

Bruno Gröning: Fru Hoppa. Navnet er uinteressant, men at vi her har to venner, virkelige venner iblandt os, som også tænker at gå denne gode vej, som allerede har sagt ja til denne vej, og at vejen for dem heller ikke har været for lang. Det er jo ikke så langt for Dem alle. Deres hjem er sådan lige i nærheden. Jeg siger altid, to gange køre frem og tilbage, en gang rejse sig, så er De hjemme. Fra Berlin er der noget længere. Nå, fordi jeg netop er ankommet her, tror jeg, at også vore gæster her, jeg tillader mig som gæst ikke at udsørge vore andre gæster, men bede dem, om de også vil sige nogle ord til os.

Desuden har vi i dag en ven her, der først nu er ankommet, dvs. for en god halv time siden, som endog har en cykeltur bag sig, dvs. for at kunne komme her, 40 kilometer per cykel. "Det gør ikke noget, jeg er ung," siger han. "Jeg kan trampe i pedalerne. Jeg er slet ikke træt, og det er jo naturligt." Altså, der er altid mennesker som forstår at værdsætte det gode, og som ved hvorfor, hvorledes og hvortil de er her, i dette gæstfri hus, der giver dem lejlighed til at modtage det, som han har brug for til sit fortsatte liv.

Nå, venner, når jeg nu beder vores ven Zieger om at sige noget til os, så hør godt efter. Jeg har ikke sagt noget til ham. Det er som et overfald. Han undrer sig selv over det, det ved jeg. Vi har ikke talt om det i værelset ved siden af. Sådan skal det heller ikke være. Sådan som jeg så at sige har overfaldet ham her, hvad De ville kalde et overfald, han gør det vel ikke, bliver jeg ofte overfaldet, dvs. det kommer pludseligt. Jeg aner det endnu ikke, jeg aner det ikke engang endnu, og pludselig får jeg en eller anden opgave, og denne opgave må jeg opfylde. Nøjagtig ligesom Bernadette blot fik opgaver. Hun var ikke her for at bevise noget, men for at give opgaven videre, at gøre dette, som hun var blevet pålagt, ikke mere.

Og som sagt, det vil ofte ske i vores vennekreds, at en og anden bliver bedt om at sige lidt om sig selv, hvad han sådan har på hjerte, hvad der rører ham, hvorfor, hvordan og hvorledes han ikke kun er her i dag, og hvad han føler sig tiltrukket af i denne vennekreds. Og det er det vigtigste.

I dag vil jeg ikke lade det komme til dette, og det skal heller ikke være sådan, at enhver af Dem skal sige noget. Den slags har jeg allerede ofte hørt fra venner, også i vennekreds i Østrig, at vennerne selv bekvemmede sig til det og sagde: Jeg ville også gerne sige, hvorfor, hvordan og hvorledes jeg er her i denne vennekreds." Men det ville føre for vidt i dag, så ville vi stadig være her i morgen, i overmorgen og mandag. Må jeg bede Dem, ven Zieger? Vil De være venlig at komme her, eller?

Joachim Erhard Zieger: Hvis De synes.

Bruno Gröning: Ja, kom De ved min side, det gør ikke noget. (afsides): Åh, det ville jeg nu ikke, nå ja.

2

Joachim Erhard Zieger: Ja, kære venner, som vores store ven netop sagde, var det faktisk netop et overfald. Jeg er nemlig faktisk alt andet end en taler. Jeg kan vel bedre komme frem med det, jeg føler i mit hjerte, når jeg skriver, når jeg sidder stille for mig selv, men tale har aldrig været min stærke side. Og dog vil jeg forsøge at sige noget til Dem.

Jeg er nemlig ikke for første gang her i Springe. Er der nogen af Dem, der kender mig? Jeg var her for første gang i juli 1957, da vores store ven talte i Waldhotel "Deisterpforte" for firehundrede mennesker. Dengang i juni, altså for over et år siden, læste jeg fortsættelsesberetningerne af dr. Horst Mann i Neues Blatt, som De måske også mere eller mindre kender til. Og da sagde jeg til mig selv, da ingen læge og ingen homøopat kunne hjælpe mig – men nu vil jeg ikke tale om en eller anden sygdom, det gør vi ikke hos os – da ingen kunne hjælpe mig, sagde jeg til mig selv: Han kan hjælpe mig, og han vil hjælpe mig.

Og med denne faste indstilling telefonerede jeg til Plochingen, til kontoret, og hørte, at den 5.7. begyndte foredraget her. Jeg dukkede op her, hørte ham, og oplevede miraklet i min krop, og det straks.

Vi talte sammen den næste dag hos familien Hassel, hos tækkemand Hassel, i timevis, hele formiddagen igennem, og jeg var dybt grebet af alt det jeg hørte. Det var alt sammen nyt for mig. Selv om jeg altid bar min tro i mig under hele krigen som soldat, og senere under den store hungersnød efter krigen, så som skovarbejder, som tjenestemand i skovstyrelsen og så videre. Selvfølgelig er der altid tider, hvor troen synes at vakle. Sådan er det måske altid hos os. Og nu havde jeg truffet et menneske, har jeg mødt ham, der giver os det guddommelige. Og jeg var dybt lykkelig over det, og min sygdom forsvandt synligt, det forsikrer jeg Dem, så sandt som jeg står her. Vi aftalte så om formiddagen, den 6. i 7. var det vel, at mødes igen om tre dage i Fahrdorf ved Slesvig, oppe i Slesvig-Holstein.

Jeg kørte tilbage til Berlin, hentede min mor; men inden sagde vores store ven også, efter at han kun flygtigt havde set på min goggomobil: "Kør nu ikke for hurtigt!" Og jeg spurgte ham ... – men det vil vist føre for vidt, hvis jeg også skal fortælle det?

Bruno Gröning: Værsgo!

Joachim Erhard Zieger: Hvad mener De, "ikke for hurtigt?" "Nå, i hvert fald ikke hurtigere end halvfjers, firs." Jeg tog det til mig. "Og se ikke hele tiden på uret!" Han kendte mig slet ikke, og kendte mig jo alligevel, og kender mig også godt. Jeg havde nemlig den vane ofte at se på uret, når jeg havde en eller anden tidsmæssig aftale; måske en indre uro, det er muligt. Han vidste det. "Se ikke så tit på uret, De har jo tid nok!" Jeg tog altså disse gode råd til mig, og kørte tilbage til Berlin.

To dage efter suste jeg med min mor mod Slesvig-Holsten. Det var en bragende varm dag. Vi var på autobanen med kurs mod Hamborg, og jeg glemte det gode råd, så dum, som vi mennesker desværre er, og kørte noget over hundrede. Og den lille

300 kubik motor tålte det ikke i den kraftige varme, og brændte sammen. Jeg blev noget forsinket, selv om der ikke var aftalt nogen bestemt tid. Og da jeg ankom til Fahrdorf, stod vores store ven, uden at nogen bestemt tid var aftalt, i den åbne fordør og ventede på os. Og da jeg fortalte ham, at det og det var sket, svarede han: "Nå, jeg havde jo lige sagt, at De ikke skulle køre så hurtigt. Hvorfor hørte De så ikke efter det?" Det er karakteristisk for vor store ven at se det som kommer, det som var og det som er. Jeg oplevede også der i Fahrdorf et vidunderligt foredrag, og den næste dag det tredje i Rendsborg, og var befriet for mine plager, og er det stadig i dag.

I maj mødtes vi i Schlossberg ved Rosenheim og i Stephanskirchen. Og også derfra tog jeg igen meget med og optog meget godt, så jeg nu endelig også føler dette kald, og vil leve dette kald. Og det skal ikke være nogen frase eller bare et ord, men en beslutning om at give det gode videre, hvordan og hvor jeg kan. Der findes intet andet. Og det vil jeg naturligvis forsøge i min hjemby, så godt jeg kan.

Og derfor er jeg også her i dag, ikke for at optage strømmen, som jeg får givet over uendelig lang afstand, om det er hundrede kilometer eller femhundredede eller tusind, spiller jo ingen rolle, den modtager jeg altid meget stærkt, når jeg indstiller mig på det, og når jeg taler med min ven, med vores store ven. Nej, jeg er her ikke på grund af strømmen, men på grund af ordene, for at optage dem i mig, ikke kun med ørerne og forstanden, men i hjertet. Og jeg vil forsøge at bringe det videre til mine venner i Berlin, så snart jeg kan samle en tilstrækkelig stor skare.

Kære venner, denne velsignede stund, denne velsignede aften, hvor vi er sammen her, vil være uforglemmelig for os. Lad os virkelig med den vished, at vi virkelig hjertens gerne vil blive gode og give det gode videre, gribe vor himmelske Fars hånd, som her kærligt bliver givet os gennem vores store ven Bruno Gröning!

3

Bruno Gröning: Kære venner, jeg tror, at vor ven Zieger har sagt os, hvad der allerede står skrevet i hans hjerte. Jeg tror, at han har erkendt sig selv, idet det er ham selv, der nu er rede til at følge dette kald, for også her at udfylde sin mission, som ethvert andet menneske også har. Og dette sker kun, når mennesket er nået til selverkendelse, og er overbevist om, hvad der foregår ved ham, også i ham, når han da er villig til, idet han tænkte på at løse sig fra det onde, og også troede på, at han er befriet fra det onde. Og nu ser han sin pligt i, at dette så også skal komme andre mennesker til gode. Og dermed har han påtaget sig en stor opgave, idet han har tænkt at føre vore medmennesker, vennerne i Berlin, på denne vej, som han er overbevist om, så også mennesker dér selv kan erfare helbredelsen.

Det er ikke ukendt, når jeg siger Dem, at jeg var i den russiske zone, henholdsvis den russiske sektor, godt nok kun var i den russiske sektor én gang, og også kun var i den russiske zone én gang, da jeg kom fra det russiske krigsfangenskab, men ikke siden har betrådt jorden, og fysisk ikke selv i dag er kommet i berøring med menneskene der. Og dog er der sket så meget over foreningen, over vennekredsen,

at vennerne derovre – her ville De sige "bag jerntæppet" – også har modtaget det gode, for der er ikke sat nogen grænser for dette, for det rene guddommelige.

Endnu i nat har vi talt om det, og endnu i nat var det, at vennerne i Gohfeld fortalte mig, at familierne, slægtninge og bekendte derovre selv har erfaret meget godt, og at vennerne fra den russiske zone også allerede har været med her ved to julehøjtideligheder. I år bliver det nok vanskeligt muligt for dem. Men alligevel må de ikke blive glemt. Og alligevel skal vi bære dem i vore hjerter. Og alligevel må vi lade dem få det, de behøver for deres fortsatte liv, også selv om de bliver angrebet fra den onde side, så også de føler sig frie, så de ikke føler sig alene, og at de skal blive hjulpet. Den hjælpende hånd når overalt. Jeg understreger endnu engang, at for denne, dvs. Gud, sættes der ingen grænser. Her er der ingen grænser, her er der ingen zoner. Der er heller ingen sektorer, og nationer spiller heller ingen rolle.

Ja, når mennesket er nået så langt, at han selv erfarer det sande, så kan han give det sande videre. Og jeg tror, at vores ven Zieger derovre – jeg må sige "derovre", fordi der jo ligger et stykke der imellem, som mennesker har okkuperet, og som mennesker tror de kan lægge beslag på – at også vennerne derovre i Berlin står i en god føring her, og at også helbredelsen kan ske for dem, dvs. at de også modtager den.

Ven Zieger er meget beskeden, når han siger, at det er lidt, ja, dem han indtil nu har fået fat i. Men det er indtil nu, hvor mange sagde De, over tusind adresser?

Joachim Erhard Zieger: Omkring tusind.

Bruno Gröning: Tusind adresser, ja. Og de tusind bringer igen nogle tusinde. Hvor forsigtig vores ven Zieger må være, forsigtig på den måde, at han opbygger foreningen i Berlin sådan, at han ikke bliver overfaldet af det, og herefter ikke kan være herre over sin opgave. Systematisk må han opbygge den. Og det er en vanskelig opgave. Og jeg ved, at der ikke findes så mange af disse venner, som føler sig kaldet til dette, og som heri også har et virkeligt livsindhold.

De har alle, mine kære venner, mere eller mindre nok at gøre med Dem selv, og bliver ikke engang færdige med det. Og De kunne virkelig ikke bekymre Dem om en vennekreds, og det bliver heller ikke forventet her. Det er altid kun nogle få, som virkelig er kaldet til det, virkelig kun nogle få, der optager så meget af det gode i sig, for alle deres næste, dvs. som også hører os til, for dem optager så megen kraft, at de kan optage denne gode, hjertensgode kraft i sig, som deres næste virkelig har brug for. Det er en af de skønneste opgaver. En skønnere opgave findes ikke. Men hvem føler sig kaldet til det? Det kunne endnu ikke være Dem. Men, kære venner, ikke at De nu skal skamme Dem over det, eller at De måske skal føle Dem skammet ud, nej, ikke det. De kan det ikke. Mit ønske er blot, at De ud fra Dem selv gør alt det, at De først og fremmest selv kommer til at nyde det gode, at De selv først og fremmest er kommet så vidt. Hvad der herefter sker, det konstaterer De selv. Saml først erfaringer. Det er i første omgang det vigtigste for mig.

4

Nu vil jeg ikke svæve for langt bort fra emnet, kære venner, De har jo også hørt vores ven Zieger sige, at han ikke vil sige for meget, og heller ikke behøver at sige for meget. Han har i korte træk beskrevet det, som virkelig svarer til den rene sandhed, hvordan det gik til og hvordan han følte sig tiltrukket hertil, og at virkelig ingen vej er for lang for ham, at han ikke kun var her på denne egn to gange, dvs. en gang i Springe, den anden gang i Nordtyskland, men den tredje gang endog dukkede op i Rosenheim, og i dag er han her for fjerde gang, og det er meget, rigtig meget, at han har ofret os tiden for det her, at han også virkelig er et forbillede for mennesker, idet han siger: Min tid er også din tid. Der er kun én tid, ligesom der også kun er én Gud, og som enhver kun har én krop. Og han ved også, at vi må udnytte denne tid. Kun må mennesket forstå at udnytte den. Tiden vil udnyttes, og bør ikke være ubenyttet. At udnytte tiden, kære venner, er godt. Og også det har vi hørt fra vores ven Zieger, at han ikke kun vil optage kraft, ikke kun energi, men vil optage ordene, som jeg har at sige ham her. Og i Berlin vil han fortsat overbevise sig om, at også disse er sandhed, som vennerne derovre kan optage.

Hvor ofte har De ikke også hørt ordene fra vores ven Hermann Kastorf, som De alle har taget til Dem, og hvordan De alle står ved det gode. Jeg behøver virkelig ikke at sige meget til Dem, venner, De vil, og det De vil, det gør De nu! Og til dette har De altid mulighed for gennem vore venner, at De kan komme sammen. Og også jeg får givet den mulighed, at jeg kan komme. Jeg vil ikke foregribe, hvad vores ven Kastorf senere har at sige os, hvor langt forarbejdet dertil er blevet klaret, at vores forbund er i begreb med at blive afløst, så vi nu har en lovlig forening, dvs. der lovmæssigt er indført, og at der her står os mange døre og porte åbne, og at mange herigennem, også mange mennesker får lejlighed til at blive optaget i vores forening, og at de herfra kan blive ført videre til det gode, kan blive ført, fordi vi allerede i dag råder over venner her, der vil videregive det gode, som de er blevet overbevist om, til dem, som ikke har vidst noget om alt dette.

Nå, kære venner, jeg har ikke tænkt at holde fast på Dem så længe i dag. Men De kom jo også herhen med troen på at kunne optage mest muligt af det gode, at høre mest muligt godt. Jeg beder Dem om i fremtiden altid at være sådan, kun at høre efter, ikke optage nogen tanker, for alt, hvad De optager gennem Deres krops ører, behøver De ikke at frygte for at De glemmer. Ikke-optagelse er, når De optager tanker; så kan De ikke høre, og det bliver glemt. De vil så heller ikke kunne tage det hørte til Dem. Når De hører, så hør efter, kun optage, men ingen tanker optage ved det, men kun høre, hvad der bliver sagt til Dem, så De kan tage disse ord, den virkelige sandhed, til Deres hjerte, som De herefter også kan overbevise Dem om, også skal overbevise Dem om. Det, kære venner, er altid det vigtigste. Det drejer sig ikke her om ..., som vor ven Zieger også siger, han er ingen taler. Jeg er heller ingen taler, kun et talerør. Jeg har kun sagt sandheden, ikke andet. Og jeg ved, at De ikke vil have en taler, der vil overskygge Dem med smukke, gode, med elskværdige ord, og at De så forfalder til at tro: Nå, han har virkelig sagt noget, der var godt. Hvad den ene tager til sig, det afviser de andre. Nej. Den slags hører De ikke her. Hvad der

bliver sagt her, er kun det, der hører til sandheden, og hvad det alene frembringer, hvad sandheden byder os, kun det får De her.

Det er også sandhed, at De er her i dag, at De har Deres krop med her, og at De har givet mig lejlighed til at befatte mig med Deres krop, og så har jeg også taget sagen op, idet De skal skænke den opmærksomhed, da den jo er en guddommelig gave. Og den har De tidligere i Deres liv næppe mere eller mindre lagt mærke til. Kun når den var grebet af sygdom, har De forsøgt alt muligt, og har tidligere ikke kunnet forlade Dem på Dem selv, men på Deres næste, idet De så troede, at han nok vil gøre det, også når han forsøger, når han forsøger at hjælpe Dem. Og dette forsøg er jo i alle tilfælde blevet til besvær for Dem.

5

Nu tror jeg, venner, at De ved noget mere. Indstil Dem i fremtiden ikke på et krav, men modtag det! Jeg anstiller heller ingen forsøg, men jeg opfordrer Dem jo løbende om hurtigst muligt at slå ind på den gode vej, og at De først og fremmest trofast holder Dem til Dem selv, og at De virkelig gør alt det, De har lovet Dem selv, og at De også tror på det, De har brug for, og at De virkelig holder Dem til løftet, at De vil tage afstand fra det onde, at De ikke vil have noget at gøre med det onde, ikke mere forener Dem med det, men med den, som virkelig fører Dem til det gode, og hvad der også gør Dem godt, så De optager dette gode og Guds goder i Dem, og så også kan give det videre til Deres næste.

Nu tror jeg, at jeg ofte har gentaget mine ord i dag. Og gang på gang kan jeg kun understrege: Det er nødvendigt, venner. Hvis De den første, anden, tredje, fjerde, femte, sjette, syvende, ottende, niende, tiende gang endnu ikke har forstået det, så siger jeg det en elvte, en tolvte gang. Jeg siger det fireogtyve gange. Jeg siger det otteogfyrre gange. Jeg siger det ikke kun et år, jeg siger det år ind, år ud, så længe jeg får lov at være her, til mennesket har begrebet det, til mennesket tager det gode til sig, til mennesket optager det gode i sig, til mennesket følger det, han har at følge. Og til han følger det, som vi alle før eller senere må følge.

Og hvem der vil gå gennem skrotmøllen, hvem der endnu ikke kender til nød og elendighed, må først lære det at kende. Men jeg tror, at De alle har smagt nok af det. Og jeg mener også at kunne sige, at De ikke vil have noget med dette onde at gøre. Men hold nu også fast ved det!

Hvem der i dag endnu ikke har lært nok, at ondet endnu ikke har bragt så meget skræk over ham, han bøjer sig for det, følger sig efter det, og han drager en yderligere lære og beskæftiger sig med det, dvs. for først at lære mere, til han er blevet grebet sådan af ondet, til han er nået dertil, hvor mange også var, der ikke mere kunne tro på mennesker, og som anså sig for fortabte, at der næppe fandtes en hjælpende hånd blandt de mange mennesker, at han selv havde besluttet sig til: Er du Guds søn, så hjælp dig selv! Og sådan er mennesket gået over til, der begynder han først at tro. Der så han sig ikke mere fortabt. Der vidste han, at han er en guddommelig

skabning. Der vidste han, at han er et Guds barn. Der faldt hovmodet fra ham. Der faldt alt jordisk fra ham, også det, som hans krop var behæftet med, hvor han var belastet. Alt dette gjorde han sig fri af.

Jeg ville nu ikke gerne citere disse mennesker, der tidligere faktisk ejede meget jordisk gods og goder, som i sidste ende opgav alt, har løst sig fra det, idet de sagde: Jeg vil ikke mere have noget med dette at gøre, jeg vil ikke have noget tilfælles med det. Nogle gik i kloster, og andre trak sig tilbage i ensomhed.

Jeg har jo allerede tidligere ladet Dem vide, at der findes mennesker i det fjerne Østen, som har fået så meget givet med på vejen, at de i dag hører til de rigeste af de rige, men når de når en bestemt alder, har grundlagt en familie, giver de alt dette til deres efterkommere, og forlader som tiggere disse besiddelser, for at forberede sig til det næste jordiske liv. Men disse mennesker, kære venner, har De endnu ikke lært at kende, De har endnu ikke mødt dem. Alt dette ved De endnu intet om. Det ville føre for vidt, hvis jeg nu ville trække mere frem og sige noget nærmere om det. Hvad jeg vil sige Dem, er ikke andet end kun sandheden. Det er mig heller ikke muligt, straks i dag at fortælle Dem alt det, jeg har at sige, og netop altid det, som De endnu i dag intet ved om, og heller ikke kan vide.

Et ved jeg, at der ligger meget godt parat til Dem, også Deres eget, også det De har mistet. Men så må De gå den forkerte vej tilbage, for igen at kunne tage imod det gode, det som hører Dem til, hører Deres krop til. De vil aldrig få en andens orden ind i Dem, men Deres egen orden, som er bestemt for Dem.

Og det er det, som mennesker i det hele taget har gjort, at de har fjernet sig fra den gode vej, gennem forkert føring, gennem vildledning, at de er kommet bort fra den gode vej. Da har de ikke fået det gode med sig, da blev det tilbage. Og jo længere de er kommet bort fra den gode vej, jo længere må de gå tilbage for at kunne modtage deres eget, det gode.

6

Det er godt nok sandt, hvad en læge engang sagde – jeg vil nu ikke sige fra hvilket land – men som sagde til sin søster: Giv mig sygdommen, du har i din krop, jeg kender en mand ved navn Gröning. Jeg bringer ham ondet, jeg bringer ham sygdommen, og for dette giver han dig sundheden tilbage, dvs. jeg modtager den, og bringer dig den." Kvinden er gift, har fire børn, er syg af det. Hendes mand er en af de rigeste af de rige, han er rigere end kongen selv. Som en sidebemærkning, denne mand var også i mit hus med sin kone. Hans lod ikke sin svoger få lov til det. Hans søster måtte afvise det, hun siger: "Min mand tillader det ikke." Og så kom ægteemanden selv med sin kone, der havde gjort alle forsøg på at købe sundheden til sin kone. Tusinder, ja millioner har han givet ud for det. Gang på gang sendte han hende med fly fra det ene land til det andet, til de største kapaciteter. Ingen kunne hjælpe.

Til mig kom han, satte sig ved bordet, tog checkhæftet frem og sagde: "Hvad forlanger De af mig for at give min kone sundheden tilbage?" Han havde to tolke med, jeg havde en. Mit svar herpå var: "Tillid og tro!" Jeg må tilføje, at han sagde: "Det kommer ikke an på et par millioner. Nævn et tal, så meget De vil. Enhver sum er i orden for mig." Og mit svar var: "Tillid og tro!" Da sprang han op, det kunne han ikke forstå. Han rasede næsten i min bolig. Sådan noget var endnu aldrig sket i hans liv. Sådan noget havde han aldrig mødt. Hidtil havde han kunnet gøre alt med penge, og her kommer en og siger: "Tillid og tro!" I parentes bemærket: "Større idioter, en større idiot end sådan en, i dette tilfælde end Gröning, findes ikke." Det var dette menneskes opfattelse. Jeg sagde ikke mere, åbnede bare døren for ham, og så forstod han alt.

Men her tilbage til lægen, til denne mands svoger. Han har vidst noget om det, og er også læge. Men han vidste mere. Han er en virkelig læge, en virkelig hjælper. Han vidste hvor den er, som kan formidle menneskene den. Ja, og det er vejen, som jeg igen fører Dem på, venner, den som De er kommet bort fra. Der er Deres sundhed blevet tilbage. Og den kan De igen tage i besiddelse, hvis De bliver på denne vej. Går De igen bort fra denne vej, så mister De også det gode. Og der er så meget sandt i Kristi ord – læs venligst bibelen! Læs det Gamle, det Nye Testamente! Læs det hele! Men lige her Kristi ord, alt hvad han sagde, hvormed han førte mennesker tilbage på vejen til deres sundhed. Som han også sagde: "Ikke jeg, men din tro har hjulpet dig!" Jeg vover ikke at spørge: Hvad forstår De ved ordet tro? Hvad er tro for Dem?"

Tro er også, når forretningsmanden tror på en god forretning. Der er mennesker af den afskyeligste slags, som også tror, når de siger: Jeg ved, at et pund oksekød giver en god suppe. Venner, jeg vil nu ikke gerne fortsætte med, hvor meget der findes af dette, dvs. hvad mennesker forstår under ordet tro. Og jeg vil heller ikke gå så vidt, og det vil De heller ikke. Og derfor indskrænker vi os jo virkeligt til det vigtigste. Det allervigtigste er og bliver jo for Dem, at De igen får deres eget tilbage, og at De igen må gå den forkerte vej tilbage. Det forstår De nok.

Og forestil Dem nu ganske kort den jordiske vej: De befinder Dem på en gade, om det er med vogn, uden, om pr. cykel, til fods, lige meget, eller det er med jernbane, tog, fly. Når dette fartøj slår ind på en forkert vej, dvs. ikke i den retning, hvor De når Deres mål, så må De jo tilbage igen. Ellers når De ikke Deres mål.

Men når De går gennem livet uden mål, så bliver det et rodsammen, så kan overhovedet intet være godt. Og det første mål var hos menneskene hovedsageligt det jordiske mål. Målet var at vinde mange materielle ting her i det jordiske liv, for derigennem at kunne opnå endnu mere, for bagefter at kunne føre et fredeligt liv og så videre og så videre.

Her, kære venner, har De forfejlet det virkelige liv. Dertil har Gud ikke skænket Dem et jordisk liv her, og heller ikke Deres krop. Hvad har De, når De ejer mange jordiske goder? Går det Dem så ikke som mange af dem, der i dag hører til de rigeste af de rige? Det gode, det guddommelige kan De ikke købe med guld, med brillanter eller hvad De ellers har. Hvis De vil rejse over hele verden, det kan De, men sundheden kan De ikke købe. Penge er magt, sundhed er almagt. Og det er den største rigdom, det jeg forstår ved at være rig. Hvem der foretrækker en anden rigdom, hvis han tror at det siger ham mere og giver ham mere, så værsgo! Med ham har jeg ikke noget tilfælles, han må først drage lære af det. Men De er jo ikke så velhavende. De ejer jo ikke så meget. De er stort set fattige. Og De kunne være rige, blive så rige, hvis De jo arbejdede Dem frem til det, hvis De virkelig gjorde alt for det, for virkeligt at blive rige, og så De virkeligt står i Guds tjeneste. Gud giver Dem sin løn, og den er ikke lille, men stor.

Og sådan er det også allerede gået mange mennesker, der har gjort meget ondt i livet, hvorfor de blev behæftet med meget ondt. Og hvis de én gang i livet gjorde det gode, det fik de deres løn for.

Og nu, nået til dette punkt, venner, kan jeg opremse Dem mange venner, dvs. de som tæller med til vore venner, som tidligere var behæftet med det onde, kun gjorde det onde, og dertil kun én gang gjorde det gode for en af deres næste. Og straks blev de befriet for det onde, straks forsvandt det onde fra dem. Straks kom det gode, som de tog til sig, som de endnu i dag holder fast ved, og derved også kan hjælpe mange mennesker til deres lykke, til deres helbredelse, hjælpe dem til denne rigdom, som enhver dog selv må arbejde sig frem til. Sådan er det rigtigt! Nå venner, jeg tror, at vi nu har forstået hinanden rigtigt. Og jeg tror, at De nu vil tage det gode til Dem, fordi det vil blive optaget. Kun sådan finder optagelsen sted, når De virkelig definitivt siger Dem fri af det onde.

Og da nogle venner nu også må hjem igen, selvfølgelig, afbryder jeg igen, og netop så længe, til vi får lov at ses igen. Vi er sammen i morgen, søndag, i en ganske lille kreds, og mandag også. Det skal nu ikke være sådan, at De også skal komme i morgen og på mandag. Det har intet med det at gøre.

Jeg har allerede tidligere sagt, at om vi ikke ses tidligere, så ses vi bestemt igen i Springe den 6. december. Og hvad jeg fortsat vil give Dem med på vejen, det har De også hørt. Altså vil jeg nu slutte. Men så meget tid har De jo endnu. Hvornår kører så det lille tog, enogfyrre, otteogfyrre?

Flere tilstedeværende: Toogfyrre.

Bruno Gröning: Nå, så har De endnu god tid, klokken går lidt for sent, den går fem minutter for sent. Altså, jeg ønsker Dem en god hjemfart, og alle på et velsignet gensyn!

Flere tilstedeværende: Mange tak.

8

Hermann Kastorf: Endnu engang, min kære ven Bruno, det har gjort dybt indtryk på mig, hvad jeg har fået lov til at høre i dag, og jeg tror, at ikke kun mange, men alle venner, vi ved og kender dit kald. Vi ved også i dag, at du dagligt anstrenger dig, for at du vil bringe os nærmere til Gud, dvs. til det guddommelige. Min kære ven, vi er dig meget taknemmelige for det. Men vi er ikke kun dig, men også Vorherre taknemmelig for, at vi gang på gang efter en vis tid kan sige: Vi ved, at du, kære ven Bruno, igen vil bæære vores forening. Og af denne grund ville jeg endnu engang sige dig hjertelig tak, min kære Bruno, for den skønne tid, for dine dejlige ord, som vi sammen med dig måtte opleve her. Og vi vil også i fremtiden være taknemmelige for, hvad vi måtte høre gennem dig og om dig.

9

Bruno Gröning: Det er ikke min tid, det er tiden, som Gud har bestemt for os, for hvert levende væsen. Vi, kære venner, må blot udnytte denne tid. Jeg undskylder mig slet ikke, men jeg har fra begyndelsen gang på gang og stadig sagt: Tak ikke mig, lad os takke Gud for det! Vi, dvs. jeg, takker altid Gud for, at jeg må gøre det, at jeg må tjene ham, at jeg virkelig må føre Dem på denne vej, at jeg må bringe Dem nærmere til Gud. Hvordan De vil vise Dem taknemmelig overfor Gud, det overlader jeg til Dem selv. Og ligesom jeg takker Dem, når De forærer mig en jordisk gave, så tillader De, at jeg takker. Men af Dem vil jeg ikke have nogen personlig tak. Jeg gentager endnu en gang: Denne tak er vi – hvis De også allerede i dag hører med til os – så er det godt – så er vi overfor Gud forpligtet til en stor tak, idet vi går over til handling, idet vi gør det, som vi skylder os selv og vore næste.

Jeg tror ikke, at jeg må sige Dem det tydeligere, for at De virkelig skal forstå det. Jeg tror, jeg har sagt det tydeligt nok. Og jeg tror, det også er et godt emne – dvs., "et emne" er også forkert sagt, men De har jo disse ord – dette emne for Dem, at De kan tale videre om det, også i fravær af – jeg kan klart sige min krop, De ville sige min person, tale om det, ikke forhandle. Ikke komme frem med Deres mening, men Deres overbevisning! Jeg har ingen mening, men kun en overbevisning.

Og så, kære venner, har også De en pligt til selv at overbevise Dem om dette, først om hvad De er, og at De yderligere overbeviser Dem om, hvad Gud har skabt for Dem, for os alle, for alle levende væsener på denne jord. Det er Deres pligt. For jeg følger kun én, og det er Gud. Og når De nu også følger den De tilhører, så giver det rejsefølge. Og det giver hele vennekredsen, at vi med rette, også her, i denne vennekreds, kalder os for virkelige venner. Jeg siger jo ikke ven, fordi jeg tror det sådan, nej, jeg er overbevist om det. Og bliv også De en virkelig sand, en god, en ærlig, en kærlig, en værd at elske ven i denne vennekreds. Mere har jeg ikke at sige i dag. Altså, endnu en gang på godt gensyn!

Flere tilstedeværende: Tak.

Foredrag fra 3. 10, 1958, Springe

"... i dag skriver vi den 3. oktober 1958."

Kilde:

Bruno Gröning Stiftungs arkiv